

מאמה של פנינה. הוא אהב מאוד לבשל, ויום אחד, יום של סתיו אחרי גשם, יצא מן הבית והלך לאסוף פטריות לארוחת-צהריים. ממש כמו באגדות. וכמו בסיפורי האחים גרים, בעודו הולך ביער, אוסף פטריות להנאתו וחולם על הסיר המהביל ועל הארוחה הטעימה שיבשל, הוא הרים את עיניו ונתקל לתדהמתו בלוע של רובה. מאחורי הרובה עמד לגיונר ירדני, שהביט בו בזעם. מכאן ההמשך היה מחריד, וכלל לא היו מעורבות בו נשים.

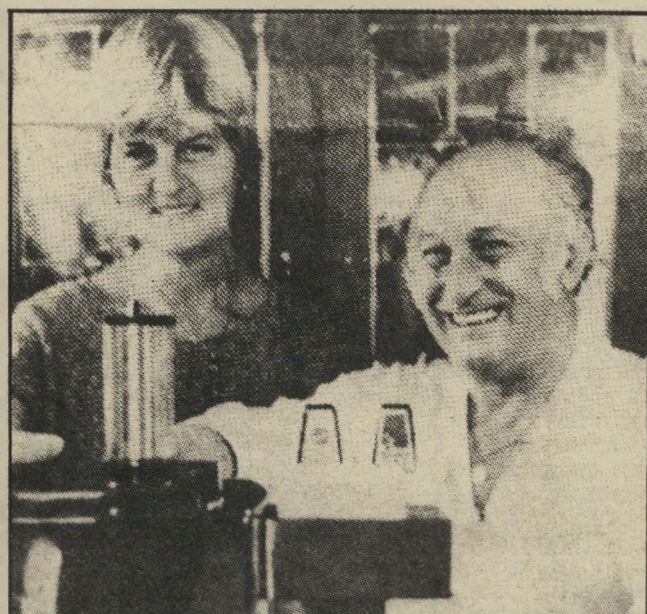

אמא תיקווה, אמא של פנינה. כפי שהיא נשמרה מתמונה שצולמה פעם במעברה.

הלמוט נלקח לעמאן. הוא היה לבוש בטרינג, ולא היו עליו כל תעודות. למזלו שיחק את הגרמני הזר, ולא אמר לירדנים שהוא ישראלי. הם בכל זאת היו בטוחים שהוא מרגל ישראלי, שניסה לחדור לתחומם, וחקרו אותו ארוכות וקשות, במיוחד כשגילו שהוא נימול.

הוא ניסה להסביר להם שהיה לו סיפיליס, ושהחתיכה פשוט נפלה מהמחלה. הם, כמובן, לא האמינו לו, ולקחו אותו לסידרה של עינויים.

אשה ב' פנינה עם תיקווה, אמא. שהאב היה הגבר היחיד בחייה. היא התגוררה 14 שנה בצרף יחד עם בתה פנינה.

האשה הנוכחית אושי, נוצריה, שאותה הכיר האב כשחזר מבית-הסוהר הירדני, שם הוא בילה ארבע שנים. היא צעירה ממנו ב-15 שנה וגבוהה ממנו ב-25 ס"מ.

אשה א' התמונה השמורה אצל פרידה, שבה נראית אמא עם אביה. תמונה זאת עומדת להיות מוצגת כמוצג בתביעה שלה נגד פנינה.

שאלות על הדת, כדי להיות בטוח שהוא אינו משקר. "מכיוון שגדלתי כמו נוצרי", הוא מספר ומחייך בערמומיות, "ידעתי את כל התפילות והמינהגים, והצלחתי לשכנע אותם שאני נוצרי פרוטסטנט. הוא סיפר לקצין, עכדאללה שמו, שיש לו אח בגרמניה (אותו אח שנשלח ביחד איתו לדורה, כשהיה ילד, ומאז לא ראה אותו). הקצין איפשר לו לשוח מכתב לאחיו בגרמניה.

הבת שלך נהרגה!

אח, שברדך מסתיעה זו נודע לו כי אחיו עדיין בחיים, הפעיל מייד את ממשלת-גרמניה. זו שלחה להלמוט את השגריר שלה בעמאן, ותוך זמן קצר הוא שוחרר מן הכלא. קיבל בגדים חדשים ונסע לגרמניה במרס 1961, אחרי ארבע שנים קשות וחסרות-תיקווה בכלא הירדני.

הוא מאוד רצה לחזור לישראל, אבל לא עבר זמן רב והוא הכיר בגרמניה אשה יפה בשם אושי, נוצריה, שנכנסה (המשך בעמוד 50)

חגיגה לעיני המצלמה במסיבת נראיון פנינה כשהיא חוגגת בגרמניה את הפגישה עם אביה. הוא דאג להביא תיזמורת שקיבלה אותה בכניסה.

קשים. לרבריו, מרחו על גופו רבש, והכניסו אותו לחדר מלא נמלים. "מאז אני סובל מהלב, ועד היום אני מוכר בגרמניה כנכה ב-80 אחוז. יש לי זכות לבן-לוויה קבוע, שיקבל משכורת ממשלת גרמניה. אני לא שומע כאוון אחת, והאף שלי שבור."

הלמוט נכלא בבית-הסוהר בעמאן, אחרי שנשפט ונדון למוות, באגף הנידונים למוות, והיה בטוח שבכל יום יגיע סופו בעמוד-התליה. הוא היה לבוש בחליפה אדומה של העומדים למוות, והסוף נראה מר וקרוב.

במשך ארבע השנים ששהה בכלא בעמאן למד לרבר ערבית, והיה משוחח עם השומר שלו, שהיה האדם היחידי שראה.

יום אחד, כמו בסיפורים, הגיע קצין חדש לבית-הסוהר. הוא ניגש להלמוט ושאל אותו אם הוא פרוטסטנטי. הלימוט לא היסס, וענה מייד תשובה חיובית. הקצין הודיע לו שהוא יקח אותו לבומר, ויתן לו להתפלל בכל יום ראשון בכנסייה. הוא גם שאל אותו

הוא ניסה להתפרנס בכל מיני מיקצועות. היתה אף תקופה שניסה להיות אמרגן, ורצה לעשות תוכנית עם שושנה דמארי. "זה כבר היה יותר מדי בשבילי חמותי, והיא פשוט יצאה מעור. אז יום אחד פשוט קמתי ועזבתי את הבית. פנינה היתה אז בת שנה. אני זוכר, כשהיא נולדה היה לנו ויכוח איך לקרוא לה. אני רציתי לקרוא לה אידה, או יהודית. על שם אמא שלי. תיקווה רצתה לקרוא לה על שם אמא שלה, לולו, שזה פנינה, וכך קראו לה לבסוף." הוא עזב את הבית ולא ידע שתיקד ווה, אשתו, נמצאת כחודש השלישי להריונה. רק עכשיו, כשנמצא מחדש, גילה שיש לו עוד בת, לילי, אחותה הקטנה של פנינה.

הלמוט המשיך להתהולל ועבר מבחורה לבחורה. לא היה לו בית מסרדר משלו, ולא עבודה מסודרת. והוא נהג לגור בכל פעם אצל אחובה אחרת. יום אחד הגיע לירושלים, שוב בעיקבות אשה, ועבר לגור אצלה. זה היה ב-1957, שנתיים אחרי שהתגרש

האח המציל אחד החוגגים במסיבה בגרמניה היה הרברט בני גת, אחיו של האב (בתמונה משמאל). שהציל אותו אחרי שטרח לדווח לשגרירות הגרמנית על מציאת האח בבית-הסוהר הירדני. בנה נעצר בירושלים ב-1957, כאשר עבר את הגבול כשהוא מלקט פטריות.